

[Valbak.]

ter alt, hvad der foreligger, havde Steincke gerne set, at de sociale ydelser her i landet i videst muligt omfang blev formidlet gennem kommunerne. Forudsætningerne forelå bare ikke, dertil var der alt for mange kommuner med så lille et indbyggertal, at de simpelt hen ikke ville være i stand til at klare opgaverne. Med andre ord, hvis der forud for Steinckes reform havde ligget en kommunalreform som den, vi nu gennemfører, ville det meget dybtgående strukturreformforslag, som vi nu behandler, næppe have haft det omfang, som det faktisk har måttet få. Dette har jeg naturligvis villet anføre for at stemme også andre Steincke-beundrere end mig selv, f. eks. hr. Niels Mørk, blidt over for det, vi nu er i gang med.

Tiden og kommunernes størrelse gjorde, at princippet om administrativ opbygning efter ydre trangsårsager blev yderligere knæsat. Dette, som det skulle vise sig, mindre hensigtsmæssige princip fulgte med ind i den rige udvikling, som har fundet sted i årene efter 1933. Udviklingen siden da kan i nogen grad siges at have trængt det skematiske retsprincip noget i baggrunden. Indvunden viden har bragt forebyggelse, har bragt individualiseret hjælp til socialt skaderamte i forgrunden. På det sidste felt skabte årene nye administrationer opbygget efter ydre trangsårsager i tillæg til dem, der var. Mødrehjælpsinstitutionerne var de første; flere er jo med årene kommet til. Men det var netop de erfaringer, som hobe sig op i det individualiserede socialmedicinske støttarbejde, som viste, at det sjældent er ydre trangsårsager, der er afgørende for de hjælpeformer, der totalt er behov for. Af og til var det ordination af sociale foranstaltninger, som kunne gøre den syge rask. I andre tilfælde kunne den arbejdsledige komme i arbejde, hvis man fandt og behandlede den række af småskavanker, som gjorde det vanskeligt for ham at hænge med.

Det er tankevækkende at læse resultatet af den undersøgelse, socialforskerne har lavet, og som viser, at $\frac{3}{4}$ af sygekassernes dagpengeudbetalinger falder på $\frac{1}{4}$ af medlemskredsen, at denne fjerdedel har kontakt med flere socialinstitutioner, og at 40 pct. af dem, der har mere end 3 måneders

sygedage, har kontakt med 3 sociale institutioner og derover. Dette være sagt i anledning af hr. Niels Mørks forsvar for opretholdelsen af sygekasserne for et øjeblik siden. Den konstaterede sammenhæng mellem sygdom og sociale faktorer fører til et behov for at få gjort det sociale og medicinske arbejdes lokale forbindelseslinjer så korte og så direkte, som det nu er muligt. Det behov opfyldes naturligvis bedst, jo færre administrationer ressourcerne er samlet i, og ved, at det personale, som skal trække på ressourcerne, videst muligt er anbragt i den ramme, hvor ressourcerne findes. At skabe en ramme, der opfylder disse krav, er at skabe sammenhæng i arbejdet, og at skabe sammenhæng i arbejdet er at skabe basis for bedre kvalitet i det personlige servicearbejde.

Det er altså vigtigt for arbejdet at få skabt koncentration organisatorisk, at få brudt med princippet om administrationens opbygning efter ydre trangsårsager, at få dette princip erstattet med totalitetssynspunktet, at få eventuelle specialforanstaltninger til at indgå i en koordineret indsats. Det er ikke noget, man kan gøre op i kroner og øre, men alligevel er det kroner og øre værd.

Det siger derfor sig selv, at det måtte blive en højt prioriteret opgave for socialreformkommissionen at udforme forslag til de rammer, inden for hvilke nutidens sociale viden bedst kan udmøntes. Den, der læser kommissoriet for socialreformkommissionen, er da heller ikke i tvivl om, at det først og fremmest var denne opgave, folketetinget og den daværende socialdemokratisk-radikale regering pålagde kommissionen. De synspunkter, som kommissionen fremkommer med i sin første betænkning, indeholder de hovedsynspunkter, jeg har forsøgt at udvikle, og kommissionens forslag ligger helt i forlængelse heraf. Da regeringens forslag til en ny styrelseslov for området bygger på kommissionens indstilling, vil man forstå, at jeg og mit parti fuldt og helt slutter op om hovedlinjerne i forslaget.

Jeg vil gerne tilføje, at mit partis repræsentant i kommissionen, fru Grethe Philip, er medunderskriver uden reservationer. Mit parti har altså ikke, som det ellers kan være tilfældet et par steder, i efterfølgende udtalelser anskaffet sig en universal trylleformu-